

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΔ'.-φύλ. 11 * ΑΘΗΝΑ, ΣΑΒΑΤΟ, 3 ΤΟΥ ΘΕΡΙΣΤΗ 1916 * ΑΡΙΘΜΟΣ 692

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΥΨΩΝΕΤΑΙ ΑΜΑ ΔΕΙΞΗ
ΠΩΣ ΔΕ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ
ΨΥΧΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΙΡΗΝΗ Η ΑΘΗΝΑΙΑ. 'Ο «Πόνος» τοῦ Σεργίου.
ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ. Κριτικά σημειώματα.
ΑΔΑΗΣ ΘΡΥΛΟΣ. Ρωδιότη (πινέξαι).
Λ. ΚΟΥΛΟΥΛΑΣ. 'Από τὸ Β' βιβλίον «Τῆς Ζωῆς καὶ τοῦ
Θανάτου».
Κ. ΠΑΡΟΨΙΓΗΣ. Τὸ μεγάλο παιδί (συνέχεια).
Κ. ΠΡΩΤΕΛΣ. 'Η «αποφίτσα».
Κ. ΤΡΙΑΝΕΜΗΣ. 'Από τὰ «Ρουμπιαγά» τοῦ 'Ομάρ Κα-
γιάμ.
ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ.—Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΓΕ.—ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟ-
ΣΗΜΟ.

ΑΠΟ ΤΟ Β' ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ "ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ,"

ΑΦΙΕΓΩΜΑ

Πόσο σφιχτά μᾶς ἔδωσε στή ζήση
τῆς μοίρας τὸ κυνήγημα, Μητέρα!
Καίθε χαρὰ γὰ μᾶς ὅταν εἶχε δύσει
καὶ πλάσι, ἔβη πνίγανε τὴ μέρα
πιδόσκαιρον ἤμιο πὺν εἶχε νὰ φωτίζει
σὰ μείναμε στὸν κόσμον οἱ δυὸ μονάχοι,
σὲ θάλασσα πὺν δέρονται κι' ἀφρίζει
στὸ δειβὰ τῶν ἀνέμων, σὰ δυὸ βράχοι,
ἕνας ναὸς ἠψώθηκεν ἐντὸς μου,
πὺν εἶχε ψιλὸ τὸ κάθε καρδιούτσι . . .
—Σὲ σκῆνωμα ἡ ψυχὴ μου κεύφιον κόσμου,
προσκύνησε τὴν ἄγια Σου τὴ Λύπη.
Κι' ὅτι ἂν ἐμ' ἐνέει λατρεία τῆς στοργῆς Σου
ἡ θεία ζστοκοπία σὰ πρῶτα χρόνια,
κι' ἡ φωτομάννα ἡ βύση τῆς ψυχῆς Σου
πὺν μ' ἔλυσσε καὶ θὰ μὲ λούζει αἰώνια
κι' ὅσο ἂν ἐμπνέει τὸ σέβας ἡ φροντίδα
στοχοιστικά τὸ χέρι νὰ κρατῆς μου,
ὅταν ἔβουνα παιδί, μὲ τὴν ἐλπίδα
τὸ δρόμο ν' ἀνθοστρώσεις τῆς ζωῆς μου
ποῖε δὲν εἶχα νοιώσει τὴ λατρεία
νὰ ὑψώνεται θυμίαμα πρὸς Ἐσένα,
ὅταν πιστὴ δυνατὴ καὶ σὰ θεοκεία,
παρὰ σιν τὰ πουλιὰ τ' ἀποδιωγμένα,
σὰ μείναμε ἀπ' τὴν μλόρα τὴ χιλιάστρα
μονάχοι στῆς ζωῆς τὸ μονοπάτι,

κι' ἔτσισε; Σὺ ἡ γεννήτρα μου κι' ἡ πλάστρα
τὸ χέρι μου, ζηρόνια: με προστάτη.
Τὸ σῶμα μου πὺν μὲ εἰς νὰ κρατῆσει
δὴς τῆς γῆς ἐπίστασι τὴ σφύρα . . .
—Πόσο σφιχτά μᾶς ἔδωσε στή ζήση
τῆς μοίρας τὸ κυνήγημα, Μητέρα!
Κι' ἂν ἔρχονται στιγμὲ καὶ γόητες ὄρες
πὺν ὁ νοῦς μου ὁ γυρευτῆς κι' ὁ κίβερήτης
πρὸς τ' ἀκουράνι φέρνει με, σὲς χῶρες
πὺν Χρόνος δὲν τίς ῥέβει κατελύτης,
στ' ἀπόσπεο κι' ἀϊάνειο λιμάνι
μόνος μου δὲν ἀραζῶ μ' ἔξιψώνει
ἕνα μαρμαρικὸ φωτισεφάνι,
πὺν τὸ στολιζοῦν κι' οἱ δικαὶ Σου πόνοι.
Τὸ θάρμα πὺν δὲ δίνει μιὰ ἐρωμένη
μὲ τῆς χαρᾶς τὸ ἔχειλο ποτήρι,
κι' οἱ κόττοι οἱ μακροὶ κι' οἱ ὄνειρεμένοι
πὺν οἱ Γκέτηδες, οἱ Σέλλεϋ κι' οἱ Σκοπήροι
πάνω σ' ἕνα ἐνθεο πλάστρα μεθῆσι
τὴ θεία χαρὰ πὺν ὁ νοῦς δὲ μου τὴ δίνει
τῆς Γνώσης τ' ἐνθεοτόλι κι' ἂν ἐργῆσει,
τὸ χάδι τῆς ψυχῆς καὶ τὴ γαλήνη,
ἡ ἀγάτη Σου μου ἔδωκε, Μητέρα . . .
Μαὶ ζήτησε τὸ χέρι γὰ βοήθεια,
κι' ὅμως ἔβου μ' ὀδήγησε σὲ μέρα,
στοῦ ἡ ἰου τὸ φῶς καὶ στήν αἰώνια ἀλήθεια.
Καθὼς σὰ πρῶτα χρόνια, τὰ φευγάτα,
καὶ τῶρα πὺν μὲ αἶει μιὰν ἐνθεο φλόγα,
τὰ φωτοδ ψισμένα μου τα νιάτα
μὲ τ' ἄγιο Σου τὸ χέρι πάντα εὐλόγα.
Κι' ὅτι ἡ ψυχὴ κι' ὁ νοῦς μου δειροκιάθει
μὲ τὰ φτερω πετώνια τοῦ Πηγᾶσου,
—ἤμια, οὐρανοὶ κι' ἀβύσσων μαῦρα βάθη,
γεννήματα δικὰ καὶ πλάσματά Σου!

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ

Μ' ἄρες, βιαλαί, μ' ἀδλοῦς καὶ μὲ κιδάρες
ξεχύνω τὸ τραγούδι μου, πὺν λέεις
οἱ μυστικὲς παρθενικὲς λοχτιῆρες,
τὰ γαλιὰ τὰ μύια σὲς ὅταν κλαῖνε
χωρὶς ν' ἀχνοστολιζει τα τὸ δάκρι,
τὰ πλοκμένα χεῖλια πὺν σωπαίνουν,
κι' ὄσες ψυχῆς σὰ σκοτεινά τὰ μίσηρη
τῆς ζήσης τους, περήφανα ὑπομένουν
τῆς μοῖρας τ' ἀνεμόδιωμα, κι' ἀκόμα
οἱ πόθοι κι' οἱ ἄξε ἰλήρωτες οἱ ἐλπίδες
κεινῶν πὺν τῶρα κοίτουνται στὸ χῶμα,